

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení dopravy a správních agend

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
17. července 2018	JUDr. Anna Kůrková	KUZL-47659/2018	KUSP-78312/2017/DOP/Ků

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 238 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání **XX, nar. xxxx, bytem xxxx, zast. Asociací pro poskytování právní ochrany z. s., 1. máje 16, Olomouc, IČO 06852068** (dále jen „zmocněnec“), přezkoumal rozhodnutí Odboru dopravních a správních agend Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „správní orgán“) ze dne 4. 10. 2017, č. j. MUUH-DSA/19513/2017/PrchJ, sp. zn. Spis/3983/2017, kterým byl výše jmenovaný XX uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a rozhodl **t a k t o** :

V souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu ze dne 4. 10. 2017, č. j. MUUH-DSA/19513/2017/PrchJ, sp. zn. Spis/3983/2017,

m ě n í

následujícím způsobem, kdy výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů řízení nově znějí:

„a z a t o s e m u u k l á d á

- dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a dle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 předchozího zákona o přestupcích:

- **pokuta ve výši 7.500,- Kč**
- **sankce zákazu činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí.**

Uloženou pokutu je pan XX povinen zaplatit do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, např. přiloženou složenkou, na č. ú. 19-1543078319/0800, variabilní symbol 9821700481.

Dle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se ukládá obviněnému povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč, které je pan XX povinen zaplatit do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, např. přiloženou složenkou, na č. ú.: 19-1543078319/0800, variabilní symbol 9811700481.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. výrok o vině zůstává beze změny.

Odůvodnění:

I.

Výše uvedeným rozhodnutím byl XX (dále také „obviněný“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 28. 2. 2017 v 15:38 hod. v katastru obce Zlechov na sil. I/50 u bývalé autobusové zastávky ve směru na Brno řídil osobní motorové vozidlo zn. Honda CR-V, RZ 4J7 9060 nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR KŘP ZLK DI Uherské Hradiště naměřena rychlost jízdy 149 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 144 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích pro jízdu mimo obec na 90 km/h tak překročil nejméně o 54 km/h. Tímto jednáním měl porušit ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za výše uvedený přestupek mu jako sankce byla v souladu s ust. § 125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 9.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla dle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona a v souladu s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění do 30. 6. 2017, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

Rozhodnutí o přestupku bylo zmocněnci i XX oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení dne 10. 10. 2017. Proti rozhodnutí podal obviněný v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které bylo následně doplněno.

Obviněný namítá, že správní orgán ve výroku ani v odůvodnění neuvedl, jakou konkrétní formu nedbalosti vzal za zjištěnou, když jeho úvahy směřovaly k nedbalosti vědomé i nevědomé. Podle obviněného bylo měření rychlosti prováděno v rozporu s účelem § 79a silničního zákona, neboť účelem měření rychlosti nebyla prevence, ale represe, protože měření bylo prováděno skrytě, na velkou vzdálenost, z kopce a na úseku, kde je rychlostní limit nepřiměřený povaze úseku. Správní orgán se účelem měření rychlosti vůbec nezabýval. Obviněný přitom nenašel v právním řádu zmocnění Policie ČR k provádění skrytého měření rychlosti. Rovněž je třeba dle obviněného prověřit vztah Policie ČR a společnosti, od které si rychloměr zakoupila, neboť v minulosti se objevily případy symbiózy mezi policií a soukromoprávními subjekty při měření rychlosti. Obviněný proto navrhuje, aby byla jako důkaz provedena veškerá smluvní dokumentace týkající se použitého rychloměru a jeho provozu. Obviněný považuje postup správního orgánu za nepřezkoumatelný, neboť ačkoliv od naměřené rychlosti odečetl jistou odchylku, neodůvodnil, z čeho a jak legitimitu takového postupu dovozuje. Obviněný namítá, že měření rychlosti bylo ovlivněno tzv. slip effectem, k čemuž navrhuje provést jako důkaz znalecký posudek znalcem z oboru metrologie, který nebude mít žádnou vazbu na Český metrologický institut (dále jen „ČMI“, pozn. odv. org.), který rychloměr ověřoval. Ten má totiž podle obviněného zájem na tom, že aby nebylo případně prokázáno, že udělil ověření rychloměru, který vykazuje vady měření. V souvislosti s tím, že měření bylo provedeno v zatáčce, z kopce a na velmi vysokou vzdálenost, obviněný namítá, že v USA soudy konstatovaly, že přesnost měření nad 300 metrů pomocí laserových rychloměrů nebyla dosud vědecky prokázána právě kvůli riziku slip effectu. Obviněný neví, zda bylo ČMI zkoumáno, zda software, který by měl slip effect rozpoznat, funguje bezchybně i při nedodržení nulového měřícího úhlu a např. z ruky na 350 metrů, kdy vozidlo jede v zatáčce a z kopce. Proto obviněný navrhuje vyšetřovací pokus. Navíc totožné tvrzení uváděli výrobci i v případě těch rychloměrů, které byly následně novináři z BBC a Daily Mail prokázány jako vadné. Vyjádření ČMI je podle obviněného sporné i v tom, že při posunu měřícího kříže ani nemusí docházet k žádné nerovnoměrnosti, posun kříže může být více méně kontinuální, takže software nemusí zaznamenat žádnou statistickou odchylku. K prokázání obviněný navrhuje zopakovat dokazování navržené v prvním stupni, které nebylo správním orgánem provedeno. Není totiž úředně ověřeno, že rychloměr dokáže měřit rychlost i pod nenulovým úhlem. K tomu obviněný navrhuje provést jako důkaz zkušební protokol o ověření použitého rychloměru. Obviněný poukazuje na to, že slip effect může důsledek cosinus efektu podstatně převýšit. Obviněný odhaduje, že policista

rychloměr držel v ruce, což lze prokázat objektivně pouze videozáznamem z měření. Proto obviněný navrhuje provést důkaz návodem k obsluze, zda je videozáznam z měření vždy pořízen a pokud ano, provést důkaz tímto videozáznamem. Správní orgán měl rozvinout své úvahy, proč námitka obviněného k neplatnosti měření není důvodná, ne jen odkázat na vyjádření ČMI. Ve věci jsou navíc dvě rozporná vyjádření ČMI, správní orgán proto měl uvést, z kterého z nich vycházel. Obviněný také namítá, že správní orgán vycházel z návodu k obsluze, aniž jej provedl jako důkaz. Správní orgán také neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí, ze kterých následně vycházel. Správní orgán v protokolu neuvedl, jaké skutečnosti dovodil z jakého důkazního prostředku, ale pouze učinil jejich výčet a následně uvedl souhrnné zjištění. Obviněný dále namítá šablonovitost rozhodnutí správního orgánu vydaných stejnou oprávněnou osobou ve věci přestupku spočívajícím v překročení rychlosti, což obviněný navrhuje prokázat porovnáním posledních 5 odvoláním napadených rozhodnutí. Odvolatel rovněž namítá, že podle nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“, pozn. odv. org.) lze jít pod hranici sankční sazby, přičemž podle něj zde byly splněny podmínky, což blíže vyloží při své výpovědi, kterou navrhuje provést při ústním jednání. Správním orgánem rovněž byla uložena sankce zákazu řízení všech motorových vozidel, aniž pro to existoval zákonný podklad, měl mu být uložen zákaz řízení pouze motorových vozidel skupiny B. Správní orgán neodůvodnil, proč sankci takto rozšířil. Takto obviněný nebude moci řídit ani motokáru, čtyřkolku nebo zahradní sekačku. Správní orgán pochybil, pokud neaplikoval zákon o odpovědnosti za přestupky, neboť tento kromě výše uvedeného obsahuje příznivější polehčující okolnosti. Správní orgán se touto otázkou vůbec nezabýval, a proto porušil právo obviněného na spravedlivý proces. Obviněný také namítá, že správní orgán zohlednil i již zahlazené přestupky. Obviněný poukazuje za porušení zákazu dvojího přičítání, protože jinak než konáním přestupku spáchat nelze, rovněž nelze přestupek spáchat jinde než na místě veřejně přístupném. Sankce neodpovídá závažnosti přestupku. Podle obviněného je absurdní trvat na dodržování limitu 90 km/h, neboť již rychlost 90 km/h výrazně snižuje možnost reagovat oproti situaci, kdy by řidič s vozidlem stál. Obviněný má také námitky k materiální stránce přestupku, kdy správní orgán k případu přistupoval šablonovitě. Obviněný rovněž namítá podjatost všech zaměstnanců odvolacího orgánu i hejtmana kraje, neboť je obecně známo, že úředníci jsou motivováni k tomu, aby vydali co nejvíce rozhodnutí o zamítnutí odvolání, přičemž tento systém zpravidla funguje na příkaz hejtmana kraje. Obviněný navrhuje na prokázání tohoto tvrzení provést jako důkaz analýzu údajů o platech a odměnách oprávněných úředních osob odvolacího orgánu vydávajících rozhodnutí o přestupcích dle zákona o silničním provozu a počet jimi vydaných zamítavých rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o vině z přestupku dle zákona o silničním provozu, a to za posledních 12 měsíců.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem. Odvolací orgán tedy přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a zjistil následující skutečnosti:

Z přestupkového spisu zpracovaného Dopravním inspektorátem, Územní odbor Uherské Hradiště, Policie České republiky (dále jen „PČR Uherské Hradiště“) sp. zn. KRPZ-25340/PŘ-2017-151106 a ostatní spisové dokumentace vyplývá, že dne 28. 2. 2017 prováděly hlídky PČR Uherské Hradiště součinnostní akci se zaměřením na dodržování nejvyšší povolené rychlosti mimo obec na silnici I/50 v katastru obce Zlechov. Ve směru jízdy od Uherského Hradiště na Brno bylo v 15:38 hod. silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI změřeno vozidlo zn. Honda CR-V, RZ 4J7 9060, kterému byla naměřena rychlost mimo obec 149 km/h, což je po odpočtu tolerance měřicího zařízení nejméně 144 km/h, kdy v uvedeném úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h pro jízdu mimo obec. Vozidlo bylo hlídkou zastaveno a v řidiči byl ztotožněn obviněný XX. Řidič byl ve vozidle sám. Obviněný s přestupkem souhlasil, oznámení přestupku podepsal, ke svému přestupku se nevyjádřil. Poté byla celá věc postoupena věcně i místně příslušnému správnímu orgánu k projednání ve správním řízení.

Správní orgán ve věci zahájil řízení a na den 21. 6. 2017 nařídil ústní jednání. Za zmocněnce se ústního jednání zúčastnila XX. Byl proveden důkaz zhlédnutím vytištěných fotografií a přečtením

jednotlivých listů přestupkového spisu. Zmocněnec se následně vyjádřil tak, že první měření rychlosti s hodnotou 149 km/h nelze použít, protože bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť záměrný kříž leží částečně mimo vozidlo. Zmocněnec k tomu přiložil vyjádření ČMI a navrhl provést důkaz návodem k obsluze. Díky velké vzdálenosti, na jakou bylo měřeno, došlo k tzv. slip effectu, díky kterému byly naměřeny hodnoty v neprospěch obviněného. Zmocněnec poukázal na to, že ve Velké Británii, USA a Austrálii je měření laserovou technologií zpochybňováno. Zmocněnec navrhl provést jako důkaz dokument BBC a zprávu Daily Mail. Zmocněnec namítl, že nebyl dodržen nulový úhel, který je při měření laserovým rychloměrem nezbytný. Při změření pod jiným úhlem není změřena rychlost vozidla, ale rychlost přiblížení vozidla k měřidlu, což je fyzikálně jiný pojem. Zmocněnec navrhl provést jako důkaz certifikát ČMI o schválení typu daného rychloměru.

K vyjádření bylo přiloženo vyjádření ČMI, vystavené XX, které zpochybňuje správnost měření. Toto vyjádření nebylo podepsáno ani datováno. Správní orgán se proto na pana XX obrátil s žádostí o sdělení, zda je uvedené vyjádření platné a požádal ho o zaujetí stanoviska k vyjádření ve věci zasláné zmocněncem.

K této žádosti bylo ČMI sděleno, že vyjádření přiložené zmocněncem se vztahuje k zcela jinému případu a v projednávané věci bylo použito bez vědomí ČMI. Všechna měření pod pořadovými čísly snímků 13902, 13903 a 13904 jsou provedena korektně. V případě, ke kterému se vyjádření vztahovalo, byl záměrný kříž téměř celý mimo vozidlo. Stěžejní pro měření je umístění průsečíku záměrného kříže na vozidle, a proto i snímek č. 13902 je nutno považovat za průkazný. V textu, který odkazuje na slip efekt a zdroje BBC a zahraniční novinové články, není uvedena žádná relevantní skutečnost, která by věrohodně zpochybnila průkaznost měření. Rychloměr LTI MicroDigiCam používá software, který kontroluje správnost měření a v případě zjištění nerovnoměrnosti časového sledu přijímaných laserových odrazů od měřeného vozidla je měření rychlosti anulováno. ČMI ve svém vyjádření dále uvedl, že použitý typ lidarového rychloměru byl v ČR jako stanovené měřidlo typově certifikován a odkázal na internetovou adresu, kde je možno certifikát stáhnout. ČMI dále popřel, že stanovuje úhel pro měření lidarovým rychloměrem. Informace o úhlu měření je v certifikátu schválení typu sice obsažena, ale obviněným je mylně vyložena a vytržena z kontextu. Je možné použít rychloměr i v jiném než nulovém úhlu. Principiálně platí, že čím větší je úhel měření, tím je při stejné skutečné rychlosti naměřená rychlost nižší.

Správní orgán vyzval zmocněnce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a tyto podklady XX dne 28. 8. 2017 také zaslal. Zmocněnec se k podkladům pro rozhodnutí nevyjádřil.

Správní orgán dne 4. 10. 2017 rozhodl ve věci tak, že uznal XX vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu. Obviněný XX se proti tomuto rozhodnutí cestou svého zmocněnce odvolal.

Odvolací orgán doplnil spisový materiál o nové podklady, a to o příručku Systém MicroDigi Cam manuál uživatele verze 4.1., certifikát o schválení typu měřidla a odborné vyjádření XX ze společnosti ATS-TELCOM Praha a. s. S těmito podklady byl obviněný prostřednictvím svého zmocněnce seznámen, do dnešního dne se k nim nijak nevyjádřil.

II.

Odvolací orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným.

III.

Odvolací orgán nejprve ke vznesené námitce podjatosti hejtmana a odvolacího orgánu předesílá, že se jedná o námitku zjevně opožděnou, neboť již v napadeném rozhodnutí byl odvolatel poučen o tom, který odvolací orgán bude rozhodovat o odvolání. Proti napadenému rozhodnutí podal odvolatel

včasné blanketní odvolání, kde námitku podjatosti nevznesl a odvolání doplnil až dodatečně. Nejedná se ani o námitku důvodnou, neboť se nejedná o důvod podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Obviněný v námitce podjatosti neuvádí žádný poměr oprávněné úřední osoby k věci samé ani své osobě nebo svému zmocněnci. Skutečnosti, které odvolatel rozporuje, nejsou ničím podloženy, přičemž prokázání konkrétních důvodů vyloučení úřední osoby z projednávání věci je úkolem odvolatele, nikoliv správního orgánu. Důvody, které uplatňuje odvolatel, nejsou důvodem podjatosti, neboť vyplývají přímo ze zákona. Odvolací orgán proto nebude provádět důkaz analýzou údajů o platech a odměnách oprávněných úředních osob odvolacího orgánu vydávajících rozhodnutí o přestupcích dle zákona o silničním provozu a počet jimi vydaných zamítavých rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o vině z přestupku dle zákona o silničním provozu, a to za posledních 12 měsíců.

Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

V měřeném místě je rychlost upravena obecnou úpravou pro jízdu mimo obec, konkrétně v ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h.

Vozidlu zn. Honda CR-V, RZ 4J7 9060, byla v místě měření naměřena rychlost jízdy 149 km/h. Rychlost vozidla je zcela zjevná z fotografického snímku č. 13902, který byl v inkriminovaném okamžiku silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, v.č. UX018257, pořízen.

Spisový materiál dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70388-16 ze dne 15. 11. 2016 potvrzující, že silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, v.č. UX 018257, výrobní číslo kamery MV 001065, je ověřen a lze jej používat k měření rychlosti, když platnost tohoto ověření končí dne 14. 11. 2017. Pokud tedy byla tímto přístrojem změřena rychlost obviněného dne 28. 2. 2017, nelze než konstatovat, že se tak stalo v době, kdy přístroj měl požadované metrologické vlastnosti.

Každý radar, který Policie ČR, vojenská policie nebo obecní police k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Radary musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně kalibrován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a musí být zohledněna buď policistou, strážníkem nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. Tato skutečnost je uvedena ve vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 9. 8. 2017, které koresponduje s příručkou Systém MicroDigi Cam Manuál uživatele verze 4.1, kde je toto uvedeno na str. 4, s kterou měl obviněný možnost se seznámit.

Ze snímku č. 13902 pořízeného v 15:38:59 hod., vyplývá, že při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 % řidič XX při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Honda CR-V, RZ 4J7 9060, jel dne 28. 2. 2017 v 15:38 hod. v katastru obce Zlechov na sil. I/50 u bývalé autobusové zastávky ve směru na Brno, rychlostí nejméně 144 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost tak překročil minimálně o 54 km/h.

Podle snímku č. 1390 měření proběhlo na vzdálenost 357,6 m. Jde-li o rozsah vzdálenosti pro měření rychlosti vozidel, pak na str. 67 příručky Systém MicroDigi Cam Manuál uživatele verze 4.1, je uvedeno, že **měřicí rozsah zařízení je od 25 m do 400 m**, kdy v tomto rozsahu splňuje požadavky na přesnost měření, což potvrdil i vydaný certifikát o schválení typu měřidla i odborné vyjádření XX. Termín „optimální vzdálenost“ je uváděn výlučně ve vztahu k fotodokumentaci, která je logicky kvalitnější na kratší vzdálenost, na přesnost měření však nemá vliv. Při vzdálenostech větších než 150 m se silniční rychloměr pořizuje trojici snímků, kdy vozidlo změří na větší vzdálenost a další dva snímky jsou určeny pro snazší identifikaci vozidla. Lze uzavřít, že pokud policisté obviněnému změřili rychlost ze vzdálenosti 357,6 m, postupovali zcela v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení.

Správní orgán své rozhodnutí opřel o odborné vyjádření pracovníka Českého metrologického institutu XX, kdy velkou část textu tohoto odborného vyjádření převzal do svého rozhodnutí. Ačkoli tedy lze souhlasit s obviněným, že závěry správního orgánu vyvozené z tohoto odborného vyjádření jsou

stručné, přesto však jsou naprosto dostatečné. Na straně 5 napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že správní orgán vycházel z vyjádření ČMI Praha ze dne 9. 8. 2017, což je datum, které je uvedeno na odborném vyjádření XX. Vyjádření XX datováno nebylo, je tedy zcela evidentní, že o jeho vyjádření se jednat nemohlo.

K namítanému slip effectu se již vyjádřil správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž s jeho (byť poněkud stručnými) závěry se odvolací orgán ztotožňuje. Vzhledem ke stručné argumentaci správního orgánu však odvolací orgán jeho úvahy doplní. Lze souhlasit s tím, že k tvrzenému slip efektu zcela jistě nedošlo a dojít ani nemohlo, námitky obviněného jsou v tomto ohledu zcela irelevantní (viz dále). Odvolací orgán předně uvádí, že byť jsou úvahy zmocněnce obviněného, který se odkazuje na dokument BBC a britská média, popř. na rozsudky soudů Spojených států amerických, jistě zajímavé, na české prostředí (a tím pádem i případ obviněného) bohužel vůbec nedopadají a na měření prováděná měřicími laserovými zařízeními ověřovanými dle platných a účinných českých právních norem je tak skutečně aplikovat nelze. Obviněný, resp. jeho zmocněnec totiž zcela pominul, že lidarová zařízení užívaná v USA, popř. ve Velké Británii, jsou naprosto odlišná od těch, které jsou schváleny a užívány v České republice.

Odvolací orgán má z úřední činnosti z řízení sp. zn. KUSP-79988/2016/DOP/BI k dispozici odborné vyjádření XX je společnosti ATS-TELCOM Praha a. s., kde se mimo jiné vyjadřuje k problematice měřicího úhlu, slip effectu a vzdálenosti měření. V tomto vyjádření je ke slip effectu uvedeno, že MicroDigiCam LTI se do ČR dováží s verzí firmware určené pro Evropu. Tato verze je doplněna o algoritmus error trapping, která má zabránit projevům slip effectu. Jde-li o tvrzenou mediální kauzu ohledně nepřesnosti laserových zařízení, tak se jedná o snůšku polopравd, což je dále rozvedeno na konkrétních případech. Podstatné je, že „testy“ byly provedeny s lasery určenými pro trh v USA, ty však neobsahují algoritmus error trappingu. Dále je uvedeno, že návod k obsluze nikde nehovoří o nulovém měřicím úhlu. Pokud by totiž měření mělo být omezeno jen na místa, ze kterých lze měřit s nulovým úhlem, laserové rychloměry by se nikde ve světě nepoužívaly. Je také vhodné podotknout, že při nulovém úhlu se projevuje tzv. cosinus efekt, který vždy působí ve prospěch řidiče, protože nepatrně snižuje velikost naměřené hodnoty oproti rychlosti skutečné. Dále je uvedeno na pravou míru, že laserový paprsek má rozptyl 30 cm na 100 m, na 121 m má rozptyl 36 cm a na 209 m 63 cm. Pokud se v nějakém jim neznámém dokumentu hovoří o tom, že záměrný kříž musí být zcela na vozidle, aby bylo měření platné, pak by se muselo i definovat, jak má být záměrný kříž velký, a že to musí být kříž. V současné době výstup z měření obsahuje souřadnice středu kříže a tím je dána poloha záměrné značky na fotodokumentaci. Značkou může být kříž (různé barvy a velikosti), obdélník, prostě cokoli jiného. Velikost značky na pořizované fotodokumentaci nemá žádný vztah ke skutečné velikosti laserového paprsku v dané vzdálenosti. Na základě toho lze uzavřít, že jestliže střed záměrného kříže leží na vozidle, je měřené vozidlo jednoznačně určeno a měření je platné.

V tomto odborném vyjádření XX je rovněž uvedeno, že rychloměr MicroDigiCam LTI, pomocí kterého byla obviněnému v tomto případě naměřena rychlost jízdy 144 km/h, ve verzi pro ČR obsahuje ve svém firmwaru algoritmus „error trapping“, který slip efekt potlačuje, **tento jev je tak u českých měřicích laserových zařízení vyloučen**. Navíc je nutné zdůraznit, že aby ke slip efektu vůbec mohlo dojít, muselo by být vozidlo v rozporu se školením obsluhy a návodem k obsluze měřeno z boku, což lze v tomto případě také velmi jednoduše vyloučit. Z fotografického výstupu z měřicího zařízení je totiž nade vše pochybnost jasná, že **se záměrný kříž nachází na přední masce vozidla**, které tak logicky bylo změřeno zepředu, nikoli z boku. I tato skutečnost slip efekt jednoznačně vylučuje.

Pro měření měřicími přístroji užívanými v ČR je zcela nepodstatné, zda je měření prováděno ze stativu či z ruky. Pokud by se totiž při měření rychlosti pohybovalo samotné měřicí zařízení, objevila by se na něm chyba E03-nestabilní zaměření cíle. V takovém případě je měření přerušeno a výsledky se neukládají. K této situaci ovšem v případě obviněného prokazatelně nedošlo (viz fotografický výstup z měřicího zařízení). Odvolací orgán tak nebude pro zjevnou nadbytečnost provádět důkaz dokumentem BBC, videi na youtube, zprávami britských médií apod., neboť tyto se s ohledem na výše uvedené nevztahují na případ obviněného, neboť ten nebyl změřen lidarovým zařízením určeným pro „trh“ ve Velké Británii ani USA. Odvolací orgán neprovede ani důkaz znaleckým posudkem či

zkušební protokol o ověření použitého rychloměru, neboť námitky obviněného byly spolehlivě vyvráceny odborným vyjádřením¹.

Správní orgán se ve svém rozhodnutí zmiňuje o certifikátu o schválení typu měřidla, který byl obviněnému zaslán k vyjádření. Tento certifikát potvrzuje legální a technické schválení výrobku pro trh a k jeho používání v silničním provozu s tím, že platnost používání po říjnu 2014 se prodlužuje ověřovacím listem, v tomto případě tedy ověřovacím listem č. 8012-OL-70388-16 ze dne 15. 11. 2016. Vzhledem k tomu, že certifikát ani návod k obsluze (příručka Systém MicroDigi Cam manuál uživatele verze 4.1. nebyl součástí spisového materiálu, odvolací orgán v souladu se zásadou jednotnosti řízení považoval za nutné tuto vadu správního řízení zhojit. Proto tyto podklady pro rozhodnutí do spisového materiálu doplnil včetně odborného vyjádření XX a zároveň jejich kopie zaslal zmocněnci obviněného k vyjádření podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Vzhledem k tomu, že obviněný svými vágními (byť rozsáhle rozvedenými), nepodloženými a nedůvodnými (viz výše) námitkami týkajícími se měřících zařízení používaných ve Velké Británii a USA nezpochybnil správnost měření rychlosti, neshledává odvolací orgán sebemenší důvod k tomu, aby provedl vyšetřovací pokus s měřícím zařízením MicroDigiCam, neboť provedenými důkazními prostředky bylo v souladu se zásadou omezené materiální pravdy dostačujícím způsobem osvětleno, jakým způsobem je toto zařízení „chráněno“ před tzv. slip efektem, kterého se obviněný dovolává.

Odvolací orgán v souvislosti s tím připomíná, že Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 2.5.2013, k závěru, že: „*Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Pokud je tedy obviněný i přes provedené důkazní prostředky přesvědčen o tom, že měření bylo ovlivněno slip efektem (či jakýmkoli dalším jevem), je na něm, aby toto své tvrzení prokázal, nicméně obviněný této povinnosti nedostál. Odvolací orgán rovněž neshledal žádný důvod k tomu, aby doplnil spisový materiál o videozáznam z měření (který ani není v případě měření zařízením MicroDigiCam pořizován). Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že slip efekt ani jiný negativní jev u měření vozidla zepředu (jako v případě obviněného) nemůže nastat, kdy pokud by i přesto tento jev nastal, pak by ke změření rychlosti jízdy nedošlo, neboť by se v důsledku chybového hlášení měření anulovalo díky nainstalovanému firmwaru, je zcela nadbytečné doplňovat videozáznam (který se ani v případě zařízení MicroDigiCam LTI nepořizuje), neboť by to na věci vůbec nic nezměnilo.

Odvolací orgán v projednávané věci nezjistil, že by měření bylo prováděno v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu. *Smyslem tohoto ustanovení je prakticky vyloučit „šikanu“ při měření rychlosti, tedy, aby policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné* (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 152/2017 ze dne 8. 3. 2018). Toto však nyní v žádném případě nenastalo, protože měření rychlosti bylo prováděno na silnici I. třídy v místech, kde optimální stav vozovky svádí řidiče k rychlé jízdě, což ohrožuje bezpečnost silničního provozu.

Úkolem Policie České republiky je podle ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“) chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“). Při plnění úkolů mají policisté postupovat tak, aby dosáhli účelu sledovaného zákonem (§ 11), čemuž v mnoha případech, včetně měření rychlosti, přispívá i to, že budou příslušnost k Policii ČR zastírat. Je potřeba zdůraznit, že takové chování zákon o Policii ČR i speciální zákony výslovně aprobují (např. § 12 odst. 3, § 108 odst. 1 zákona o Policii ČR).

¹ Pro úplnost odvolací orgán připomíná, že pro dokazování se analogicky použijí ustanovení trestního řádu, kdy z ust. § 105 odst. 1 tohoto zákona jasně vyplývá, že odborné vyjádření je před znaleckými posudky upřednostňováno.

Odvolací orgán nezjistil na provedeném měření nic nezákonného. Není úkolem přestupkového řízení zkoumat způsob, jakým se silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, v.č. UX 018257 stal majetkem Policie ČR. Na zákonnost měření by nemělo vliv dokonce ani to, kdyby v době měření tento měřič rychlosti majetkem Policie ČR ani nebyl. Rozhodné je pouze to, že měření uskutečnila osoba, která k tomu měla zákonné zmocnění, v tomto případě tedy policisté zařazení do Dopravního inspektorátu, územní odbor Uherské Hradiště, a že na příjmech z pokut, které byly uloženy na základě tohoto měření, nebude „kořistit“ soukromý subjekt (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2008-73). V projednávaném případě nic takového shledáno nebylo, měření prováděla přímo Policie České republiky, silniční měřič rychlosti MicroDigiCam LTI, v.č. UX 018257 byl v té době majetkem Krajského ředitelství policie Zlínského kraje. Námitky obviněného, že se v minulosti objevily případy symbiózy mezi policií a soukromoprávními subjekty při měření rychlosti, se nesou pouze v obecné rovině a odvolací orgán nemá žádné indicie opravňující podezření, že by z tohoto měření rychlosti měla prospěch soukromá osoba a ani obviněný nic takového neuvedl. Tato námitka je čistě spekulací obviněného. Odvolací orgán proto nepovažuje za přínosné provádět důkaz veškerou smluvní dokumentací týkající se použitého rychloměru a jeho provozu, když zde neexistuje žádné konkrétní podezření, které by to odůvodňovalo.

Odvolací orgán konstatuje, že správní orgán určil správnou právní kvalifikaci protiprávního jednání a zjistil skutkový stav v souladu s požadavky ust. § 2 a § 3 správního řádu. Odvolací orgán nemá žádné pochybnosti o tom, že obviněný svým jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty výše uvedeného přestupku.

Ohledně povinnosti správního orgánu zabývat se materiální stránkou z úřední povinnosti odvolací orgán shledal, že správní orgán toto učinil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Obviněnému je třeba připomenout, že materiální stránka přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je naplněna kumulativně s formálním znakem přestupku v § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a není povinností správního orgánu ji v každé správním orgánem řešené věci detailně analyzovat. Správní orgán musí v odůvodnění rozhodnutí k materiální stránce přihlídnout pouze tehdy, jestliže obviněný v průběhu řízení na absenci materiální stránky přestupku upozorní nebo existují zvláště významné skutečnosti, které by naplnění materiální stránky přestupku vylučovaly. Okolnost vylučující naplnění materiální stránky přestupku byla řešena v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008.

Zákonodárce při stanovení maximálních rychlostí pro jízdu v obci i mimo obec vycházel z předpokladu prevence všech účastníků silničního provozu, aby se zabránilo kolizím a dopravním nehodám v silničním provozu. Smyslem ustanovení maximální dovolené rychlosti pro jízdu mimo obec dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu je ochrana života, zdraví a majetku účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obviněný byl povinen dodržet stanovenou maximální rychlost mimo obec 90 km/h, aby mohl v případě zcela nečekaného výskytu chodce, cyklisty, zvířete apod., kritickou situaci řešit.

S obviněným lze souhlasit, že rychlost 90 km/h výrazně snižuje možnost reagovat oproti situaci, kdy by řidič s vozidlem stál, nicméně to by daleko nedojel. Úprava nejvyšší dovolené rychlosti, ať již v obecné nebo místní podobě se snaží najít kompromis mezi potřebou účastníků silničního provozu dostat se z místa A do místa B a jejich bezpečností.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2009, č.j. 1 As 73/2009-78, obsahuje závěr, že: *„Přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích není normou, která by z formálních či šikanozních důvodů sankcionovala jinak nezávadné jednání řidičů motorových vozidel. Právě naopak, tento přestupek má za cíl chránit bezpečnost a zdraví všech účastníků silničního provozu, kteří jsou ohrožováni právě častým překračováním nejvyšší povolené rychlosti“*.

V rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 24/2013 Nejvyšší správní soud při posuzování existence materiálního znaku konstatoval, že: ***Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byla-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto „laboratorních“ podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především***

zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrana života, zdraví a majetku (...). Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.

Odvolací orgán se dále zabýval způsobem vedení správního řízení. Obviněný dále namítá, že správní orgán v protokolu neuvedl, jaké skutečnosti dovodil z jakého důkazního prostředku, ale pouze učinil jejich výčet a následně uvedl souhrnné zjištění. Odvolací orgán upozorňuje, že místem, kde má správní orgán verbalizovat své hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a uvést úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení, je odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Nikoli tedy protokol, který obviněný nijak nespécifikoval. Odvolací orgán shledal, že správní orgán této své povinnosti dostál.

Je zcela přirozené, že rozhodnutí správního orgánu zabývající se objektivně podobnými přestupky se budou sobě podobat. Ostatně, i argumentace používaná zmocněncem obviněného není nová, ale je z velké části převzata z jiných případů². Rozhodnutí o přestupcích nejsou uměleckými díly, na kterých je oceňována jejich originalita, ale mají adresáty primárně seznámit s řešením otázky, která byla předmětem správního řízení, s právy a povinnostmi z toho vyplývajícími a s důvody a podklady, které správní orgán ke zvolenému řešení dovedly (blíže viz § 68 správního řádu). Ačkoli je tedy přidanou hodnotou, pokud je rozhodnutí zároveň čtivé, musí především splňovat podmínku zákonnosti a přezkoumatelnosti. Odvolací orgán proto nebude provádět důkaz porovnáním posledních 5 odvoláním napadených rozhodnutí, neboť by to nijak nepřispělo k objasnění otázky, která je předmětem tohoto řízení.

Odvolací orgán ve vztahu k projednávanému přestupku nezjistil pochybení správního orgánu v průběhu vedení správního řízení v prvním stupni takové závažnosti, aby postupem správního orgánu byl obviněný zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Obviněný dále vytýká výroku napadeného rozhodnutí, že zde není uvedena konkrétní forma zavinění, tj. zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. Dle obviněného toto opomenutí zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odvolací orgán s tímto závěrem obviněného nesouhlasí. Podle § 77 přestupkového zákona, účinného v době zahájení řízení, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Forma zavinění je pak konkretizována v § 4 na nedbalost (odst. 1) a úmysl (odst. 2), kde jsou pak dále členěny. K nutnosti dále ve výroku rozhodnutí konkretizovat formu zavinění se vyjadřuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016: „Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že **pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní**. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost.“

Stejně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku č. j. 10 As 318/2016 ze dne 4. 5. 2017: „Dle § 3 zákona o přestupcích totiž platí obecné pravidlo, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se

² viz např. věc řešená pod sp. zn. KUSP-30834/2017/DOP/Kú a navazující žaloba; věc, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval pod. sp. zn. 6 As 297/2017

míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce či její výměry (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Pokud byl přestupek spáchán v přímém úmyslu, bude to zpravidla při rozhodování o sankci přitěžující okolností, naproti tomu zavinění přestupku v nevědomé nedbalosti může být okolností polehčující.“

Skutečnost, zda jde o nedbalost vědomou či nevědomou, tak nemá žádný dopad na vinu pachatele, ale ovlivňuje toliko druh a výši sankce. Odvolací orgán považuje za důležité upřesnit rozhodnutí správního orgánu jasným uvedením, že obviněný přestupek spáchal dle jeho názoru minimálně vědomou nedbalostí. Překročil-li obviněný nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 54 km/h, musel si být vědom, že jede výrazně rychleji, než by měl.

Výrok rozhodnutí musí být dle ustálené judikatury nejvyšších soudů především jasný a srozumitelný, aby mohl být přezkoumatelný a aby mohl být závazný a vykonatelný. Odvolací orgán neshledal žádnou zásadní nepřesnost výroku napadeného rozhodnutí, ať už ve vztahu k formě zavinění, či jakoukoli jinou, která by bránila přezkoumat napadené rozhodnutí.

Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu se podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uloží pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ještě i zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Při stanovení druhu sankce a její výměry byly správním orgánem zohledněny jednotlivé body ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tj. bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, k způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl obviněný pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Příslušné úvahy správního orgánu na toto téma jsou pak rozepsány na straně 6 odvoláním napadeného rozhodnutí, kde správní orgán přestupek obviněného z hlediska jeho závažnosti podrobil příslušné hodnotící úvaze a argumentačně se vypořádal se všemi předepsanými zákonnými hodnotícími kritérii uvedenými v již výše zmíněném ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona.

Odvolací orgán k tomu doplňuje, že v projednávaném případě je potřeba zohlednit i ust. § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno po datu nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. po 1. 7. 2017. Podle ust. § 112 odst. 3 tohoto zákona na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

Zákon o odpovědnosti za přestupky v případě projednávaného přestupku nijak neovlivnil druh a rozpětí sankce, či podle terminologie tohoto zákona „správního trestu“. Zákon o odpovědnosti za přestupky ale oproti původnímu zákonu o přestupcích odlišně nastavil hlediska, k nimž se přihlédne při určení druhu a výměry správního trestu. Podle ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.

Odvolací orgán neshledal, že by zde bylo kritérium, které by bylo možno vyhodnotit jako výhodnější pro obviněného, a proto správní orgán nepochybil, když při ukládání sankce postupoval ještě podle původního zákona o přestupcích.

S obviněným lze souhlasit, že podle zákona o odpovědnosti za přestupky lze snížit správní trest pokuty pod zákonnou výměru. Je však potřeba zdůraznit, že okolnosti, které odůvodňují mimořádné

snížení výměry pokuty pod zákonnou výměru podle ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nejsou okolnostmi, kterými by se měl správní orgán automaticky ex officio zabývat v rámci určování druhu a výměry správního trestu podle ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a verbalizovat je v odůvodnění výše pokuty. Jak je evidentní již z názvu § 44 „Mimořádné snížení výměry pokuty“, jedná se o záležitost spíše ojedinělou, která vyplyne ze specifických okolností případu, a záleží pouze na uvážení správního orgánu, jestli k tomuto kroku přistoupí. Kromě toho zákonodárce i při mimořádném snížení výměry pokuty akcentoval veřejný zájem na potrestání pachatele, neboť podle ust. § 44 odst. 2 pokuta musí být uložena alespoň ve výši jedné pětiny dolní hranice sazby pokuty stanovené zákonem.

Odvolací orgán ovšem neshledal, že by u obviněného byly naplněny takové specifické okolnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty pod zákonnou výměru. Rovněž návrh obviněného nařídít ústní jednání, při kterém by tyto specifické okolnosti vyložil, odvolací orgán považuje pouze za účelový, jehož cílem je pouze protáhnout správní řízení. Odvolací orgán k tomu vede jednak množství většinou neúčelných návrhů na dokazování, které obviněný v odvolacím řízení vznesl, a také to, že obviněný nijak blíže neosvětlil, co mu bránilo tyto okolnosti uvést přímo do odvolání, anebo i dříve, takže je nutné kvůli tomu nařizovat další ústní jednání.

Obviněný vznesl námitky rovněž i do sankce zákazu řízení všech motorových vozidel, která mu byla uložena. Podle obviněného zde není žádný zákonný podklad, proč mu nebyl uložen zákaz řízení pouze motorových vozidel skupiny B. Odvolací orgán připomíná, že tato odvolací námitka již byla judikována Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 – 34. *„V případě přestupků, které lze spáchat jakýmkoli typem vozidla, jako je i překročení nejvyšší povolené rychlosti, je nicméně nutné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, neboť zmírnění sankce pouze na některou jejich skupinu by nedávalo smysl (obdobně též již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 332/2016 - 44) a především neplnilo účel sankce, jímž je v tomto směru především ochrana společnosti před škodlivým jednáním pachatele. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovateli byl zákaz řízení motorových vozidel uložen pouze pro pozemní komunikace. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích bylo možné uložit zákaz pouze takové činnosti, k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu (stejnou úpravu obsahuje § 47 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), přičemž podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, jenž je nazván **základní podmínky účasti na provozu na pozemních komunikacích**, může řídit motorové vozidlo pouze **osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel**. Jelikož jde o úpravu obsaženou v zákoně o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, je nábledni, že jde o podmínku řízení motorového vozidla právě a pouze na pozemních komunikacích. S ohledem na to, že každý může činit, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), z toho vyplývá, že mimo pozemní komunikace lze řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění. Jelikož k řízení motorových vozidel mimo pozemní komunikace není zapotřebí veřejnoprávního povolení, nelze ve vztahu k němu uložit sankci spočívající v zákazu činnosti. V tomto duchu je třeba chápat výrok rozhodnutí městského úřadu, z něhož v žádném případě nevyplývá, že by se městský úřad pokoušel stěžovateli uložit sankci, kterou zákon nepripouští.“*

Odvolací orgán po posouzení všech okolností případu nicméně vyhodnotil, že správní orgán při ukládání sankce postupoval poněkud přísně, neboť nedostatečně zohlednil, že nebezpečnost vysoké rychlosti, kterou obviněný jel, je zohledněna již samotnou kvalifikací protiprávního jednání jako přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2., který dopadá právě na nejtěžší případy překročení rychlosti. Při jízdě mimo obec tento přestupek postihuje rychlosti od 140 km/h a více. Překročil-li obviněný tuto hranici o 4 km/h, nemůže být samotná nebezpečnost takového rychlosti posouzena jako přitěžující okolnost. Odvolací orgán proto vyhodnotil, že uložení sankce pokuty téměř na horní hranici sazby pokuty není na místě. Na druhou stranu se odvolací orgán ztotožňuje s názorem správního orgánu, že je potřeba přihlídnout k evidenční kartě řidiče, kdy drtivou většinu přestupků obviněného tvoří právě překročení nejvyšší dovolené rychlosti, v posledních dvou letech před spácháním přestupku tento přestupek spáchal již dvakrát, což se také na výši uložené sankce musí odrážet. Ačkoli lze souhlasit s obviněným, že k přestupkům spáchaným před více než dvěma lety se nepřihlíží jako k přitěžující okolnosti, přesto i tyto přestupky dokreslují celkový obraz obviněného, kdy obviněný se v žádném případě nechová jako zcela bezúhonný řidič.

Proto odvolací orgán přistoupil ke změně výše sankce pokuty a odvolacímu návrhu XX částečně vyhověl a pokutu uloženou správním orgánem ve výši 9.000 Kč snížil na 7.500 Kč, tj. umístil ji v polovině zákonné sazby. Odvolací orgán má za to, že jím nově stanovená pokuta je i tak dost vysoká a že splní svůj výchovný účel a bude mít i žádoucí preventivní a represivní účinky.

Pokud jde o náklady řízení, účinností zákona o odpovědnosti za přestupky dne 1. 7. 2017 byl zrušen zákon o přestupcích i vyhláška Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. Od tohoto data je nutné náklady řízení ukládat podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Proto odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu změnil uvedením odkazu na právní předpisy účinné v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž i podle těchto právních norem je výše této náhrady 1.000,- Kč. Odvolací orgán stejně jako správní orgán neshledal žádnou okolnost, pro kterou by bylo možno od uložení povinnosti XX nahradit náklady řízení zcela nebo zčásti upustit.

IV.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu je jinak v souladu s právními předpisy a současně není v rozporu s veřejným zájmem, a vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodl odvolací orgán tak, že za použití ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu upravil změnou rozhodnutí správního orgánu, tj. změnil výrok o sankci způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. zčásti vyhověl odvolacímu návrhu XX a snížil pokutu, která mu byla správním orgánem uložena, z původních 9.000 Kč na nových 7.500 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení odvolací orgán změnil uvedením správních právních předpisů, na základě nichž je náhrada nákladů řízení ukládána.

Změna rozhodnutí správního orgánu byla provedena i v souladu s ust. § 90 odst. 3 správního řádu, podle kterého odvolací orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. V daném případě rozhodnutí správního orgánu v neprospěch obviněného XX změněno nebylo. Ve zbytku rozhodnutí, tedy ve výroku o vině, výroku o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku odvolací orgán napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

JUDr. Anna Kůrková
referent odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

1 x Asociace pro poskytování právní ochrany z. s., 1. máje 16, Olomouc, IČO 06852068 – do vlastních rukou
1 x spis Městský úřad Uherské Hradiště – po nabytí právní moci
1 x spis KÚZK

Poučení o dalším postupu – důležité !!!

Podle ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, **držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí**, kterým mu byla příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.

Podle ust. § 94a odst. 2 téhož zákona je obviněný XX povinen **odevzdat svůj řidičský průkaz** orgánu evidence řidičů (Městský úřad Telč) a to **do 5 pracovních dnů** ode dne, kdy nabylo právní moci toto rozhodnutí – tedy od okamžiku doručení. Nesplnění této zákonné povinnosti může být kvalifikováno jako přešůpek neodevzdání řidičského průkazu podle ust. § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, za který lze uložit **pokutu od 2.500,- do 5.000,- Kč.**

Po uplynutí poloviny výkonu sankce zákazu činnosti lze Městský úřad Uherské Hradiště – Odbor dopravních a správních agend požádat o upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu činnosti. Pokud této žádosti jmenovaný správní orgán vyhoví, je nutné ještě u orgánu evidence řidičů – v daném případě Městský úřad Telč - zažádat o vrácení řidičského oprávnění a vyzvednout si řidičský průkaz.

Výkon činnosti, která byla zakázána rozhodnutím soudu nebo správního orgánu, v daném případě řízení motorových vozidel jakékoli skupiny, se posuzuje buď jako **trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí** (§ 337 odst. 1 písm. c) trestního zákona), případně jako **přešůpek řízení bez řidičského oprávnění** (§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu). Za takovéto jednání hrozí v případě trestného činu trest odnětí svobody až na tři roky, peněžitý trest v denní výměře až 50 000,- Kč po dobu až 730 dnů nebo zákaz činnosti v rozmezí 1 - 10 let. V případě přešůpku pak pachatel hrozí správní trest zákazu činnosti v rozmezí 1-2 let spolu s pokutou ve výši 25 000,- Kč – 50 000,- Kč. Do bodového hodnocení řidiče jsou pak vždy připisovány čtyři body.